

Provence na kole 2004

Provence, rozkládající se v jihovýchodní části Francie, leží pod Provensálskými Alpami a je protkána vápencovými masivy. Hory dosahují největších výšek mezi dolinami řek Verdon a Durance (Estrop 2961 m). Provence je odvodňována řekami Rhona, Durance a Verdon a malými toky Ardeche, Gard, Aiguies, ..., které vytvořily nádherné soutěsky a bažinatou krajinu Camarque, proslulou bílými koňmi a černými býky. Jsou zde i krápníkové jeskyně. V průmyslovém údolí Rhony žije 90% obyvatelstva. Ostatní regiony jsou řídko osídleny a mají zemědělský ráz. Nejcharakterističtější rostlinou Provence je levandule, jež se stala symbolem jižní Francie. Problémem Provence je nebezpečí lesních požárů, průměrná červencová teplota je 28 °C.

1) Je středa 30. června 2004, 15 hodin a naše dva autobusy s řidičem Standou, Martinem a Stáňou

vyrazí z Přerova na 11,5 denní trasu cyklozájezdu do francouzské Provence (viz obr. 1 Trasa). Je nás 49 cyklistů s naloženými koly (silniční kola a treky) v autobuse místo zadních sedadel. Máme před sebou plné dva dny jízdy v autobuse přes Rozvadov a celé Německo k francouzské soutěsce Gordes de Ardeche u Avignonu, kde pozítří odpoledne poprvé sedneme na kola.

Za slunečného počasí projíždíme Prostějov, na dálniční pumpě u Vyškova dobíráme čtyři kamarády

z Drysic a pokračujeme po dálnici D1 směr Brno a Praha do Hostovic u Kladna, kde dobíráme zbývající členy zájezdu z Kladna a z Letohradu. Hledáním nádraží v Hostivicích jsme se zdrželi, takže do rezervovaného hotelu Přimda v pohraniční Přimdě nedaleko Rozvadova přijíždíme až o půl jedenácté večer. Rychle si rozdělujeme pokoje, ať stihneme do půlnoci ještě poslední točené pivo u nás. Seznamovací večírek bude až některý z dalších večerů.

Hotel i všechny kempy na trase máme rezervovány dopředu (většinou mailem přes Internet), někde jsme museli platit i zálohu. Rezervace většinou musela probíhat ve francouštině (díky Maruško za překlady a telefonáty), protože Francouzi se jaksí baví pouze francouzsky.

2) Druhý den ve čtvrtek vyjíždíme už 7 hodin, je krásné slunečné ráno. Na hranici do Rozvadova je to kousek a pak už pokračujeme po dálnici směr Norimberk, Karlsruhe a poblíž švýcarské Basileje vjíždíme kolem půl čtvrté odpoledne do Francie. A hned začínáme platit dálniční poplatky.

Kolem půl šesté přijíždíme do kempu de Lonot přímo u řeky v malém městečku Baume-les-Dames („Dvě dámy“). Za celou skupinu platíme 168 Euro a ještě dostáváme od paní domácí malý dárek. Poněvadž dnes večer hrajeme na „Euru“ semifinále s Řeckem, velmi ochotný pán kempný nás veze autem do místní restaurace rezervovat místa u televize na večerní přenos. Zatím stavíme stany a vaříme. Na 20 hodinu svoláváme první operativní poradou a probíráme plán na další den.

Po operativce většina z nás spolu s kempným odjíždí na kolech do zmluvené restaurace de Stade na fotbal.

Zápas je do poslední chvíle napínavý, stále je to 0:0 a my popijeme dobré francouzské víno. Musí se prodlužovat a výsledek všichni známe, dostáváme rozhodující gól ve 14:56 minutě prodloužení po rohovém kopu. Euro pro nás končí. Řekové nakonec vyhrávají i ve finále mistrovství Evropy.

3) V pátek ráno drobně prší, balíme stany a v 7:30 pokračujeme po dálnici A36 a pak A7 přes Lyon (dálnice zde mají červený povrch) do městečka Vallon-Pont-D'Arc, kam přijíždíme o půl čtvrté odpoledne. Je přímo vedro. Hned vykládáme kola a šlapeme nádherných 36 km v kopcovitém terénu s celkovým převýšením 500 m soutěskou podél řeky

Ardeche až do St. Martin d'Ardeche, kde nás čekají autobusy. Cestou projždíme dva tunely a fotografujeme známý skalní most Pont d'Arc (viz obr. 2 Pont d'Arc) a četné meandry řeky. Hned první stoupání prověřuje, jak jsme kdo brali přípravu na akci vážně.

V St. Martinu nasedáme v 19:30 hodin i s koly do autobusů a jedeme asi 70 km do historického Avignonu s opěvovaným mostem a papežským palácem do kempu Parc des Libertés na ostrově Ile de la Barthelasse. Po menším hledání kemp, který bude našim domovem po 4 noci, nacházíme – leží asi 4 km od centra Avignonu. Vítá nás sympatická mladá recepční Benedikta a hned nám dává na výběr, kde postavit stany: buď na louce daleko od centra kempu, kde si můžeme dělat co chceme, nebo kousek od centra, ale musíme být potichu. Češi tu totiž nemají dobrou pověst. Na poslední českou skupinu, kteří byli sice sympatičtí, ale moc hluční po večerce, musela volat policii, protože místní v kempu si stěžovali. (Na tuto skutečnost budeme upozorňováni i dalších kempech svého putování po Provinci.)

Vybíráme si místo v centru a slibujeme klid. Ač jsme početná skupina, slib dodržujeme. Stany stavíme na louce do velkého kruhu s pomyslným náměstím uprostřed. To se nám povedlo poprvé a zároveň naposled. Operativku svoláváme na 23. hodinu a končíme ji ve tmě.

4) Je sobota 3. července, ráno v 8 hodin se autobusy vydáváme na západ přes Remoulins do Pont du Gard, kde kola vykládáme. Počasí je nádherné. Zde nám hned učaruje pohled na světoznámou památku - 3-patrový římský akvadukt, který si všichni samozřejmě fotíme (viz obr. 3 Pont du Gard). Dále už šlapeme na kole směr město Nimes, kde máme první sraz s autobusem. Druhý autobus odjíždí zpět do kempu.

Všichni jsme dostali ofoceně mapky s plánkem, převýšením a kilometrůž denních etap. Poněvadž však ve Francii nebo alespoň v Provence nejsou skoro žádné cyklostezky či cyklotrasy, jezdí se po „okráčích“, kde orientace samozřejmě není nejjednodušší, navíc v tak

početné skupině. Postupně se ale vytvářejí skupinky, které se drží pohromadě až k místu srazu s autobusem. Zdeněk jezdí poslední a případně opozdilce či zabloudilce sbírá. Platí k pravidlům zájezdu, že denní etapa je rozdělena na zpravidla 3 úseky zhruba po 25 - 35 km, kde nás čeká autobus, což se probírá ne večerní operativce. Každý se pak může podle svých momentálních sil, počasí a terénu rozhodnout, že některý úsek vynechá a případně absolvuje autobusem. Tomu jsou samozřejmě rádi řidiči, protože mají v autobuse společnost.

V 11 hodin přijždíme do St. Nicolas s nádherným opraveným mostem přes vyschlé koryto řeky, také jedna z římských památek, kterými je tento kraj přímo posetý. Odtud už je to jen přes kopec na jih do města Nimes, nazývaného francouzským Římem s krásným amfiteátre, který navštívujeme. Vstupné je pro skupinu 3.40 Euro. Někteří z nás však raději vstupné dávají za pivo v protější zahrádce restaurace.

Ve 14 hodin za velkého vedra (teplotu odhadujeme na 36 °C) pokračujeme na východ 25 km do městeček Beucaire a Tarascon s hrady nad řekou Rhonou. V Beucaire vylézáme až na hrad, vstupné 5 Euro je však překážkou a proto bereme za vděk nádhernému výhledu na širokou řeku Rhonu a protější hrad Tarascon, kam za chvíli pojedeme.

V 17 hodin už jsme na hradě Tarascon, který si zběžně prohlížíme. Sedáme na kola a jedeme za město, kde máme další sraz s autobusem s vychlazeným plechovkovým pivem, které v tomto vedru jen zasyčí.

Pivem jsme zásobeni myslím velmi dobře, vezeme sebou celkem 50 kartonů piva několika druhů, z nichž nám část věnoval Přerovský pivovar Zubr.

Od místa srazu nás čeká závěrečný 25 km dlouhý úsek proti proudu řeky Rhony do Avignonu. Do kempu přijždíme před 19. hodinou, poslední čtyři kilometry z mostu v Avignonu do kempu byly nekonečné. Jsme celkem unaveni, ujeli jsme dnes ve vedru 97 km s převýšením 250 m.

O deváté začíná na „náměstí“ mezi stany operativka, která přechází v seznamovací večírek. Každý se představuje, Pavla s Irčou z Letohradu dokonce v pro tento účel připravených dlouhých šatech. Večírek ukončujeme půl hodinu před půlnocí.

5) A máme neděli, pátý den, opět se probouzíme

do krásného rána, po snídani nakládáme kola a v 8 hodin jedeme asi 80 km autobusem na jih k Středozemnímu moři do městečka Stes-Mauries-de-la-Mer do přírodní rezervace Camarque, známou divokými koňmi, černými býky a hejny plameňáků. Cestou jednomu z autobusů dochází nečekaně nafta, zatímco řidiči přečerpávají, posádka autobusu si chvíli krátí tanečkem na kraji rušné silnice s písničkou: „Došla nafta, nevádí, nevádí, la, la, la, la“ Na lodi panuje dobrá nálada...

V městečku Stes-Mauries-de-la-Mer vykládáme kola a hned se koupeme v moři. Poté asi o půl dvanácté vyjíždíme do rezervace Camarque po 10 km dlouhé písčité cestě směrem k majáku Phare de la Gacholle.

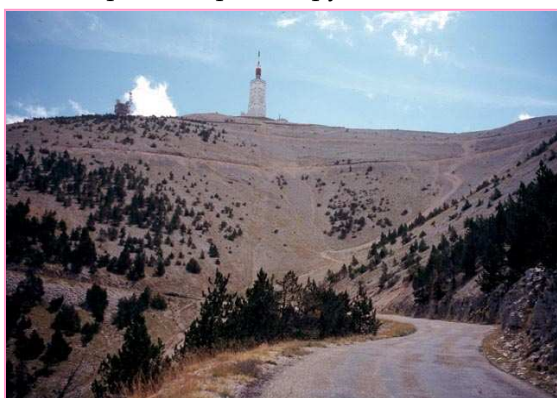
Cestou nám obzvláště učarují startující plameňáci s dlouhým růžovým v letu prohnutým krkem a stáda pasoucích se býků (viz obr. 4 Camarque). Tak odtud se berou býci na býčí zápasy v Arles, kam se dnes také podíváme. Cesta je místy rozbitá, doslova hrozná, objevují se první defekty.

Od majáku pokračujeme dále po asfaltce na křižovatku Villeneuve, kde nás čeká u hostince autobus. Jsme zde kolem 14 hodiny a zatím jsme ujeli asi 35 km. Hospodská nás však nevidí ráda, protože s námi kšeft moc neudělá. Vyhrožuje, že zavolá policajty. Někteří tedy sedáme a dáváme si kafe.

Po opuštění rezervace přijíždíme po 17 km do města Arles, které na nás dýchne duchem malíře van Gogha, který zde maloval, a probíhající slavnosti doprovázené býčími zápasy v historické aréně. Je velké vedro, tak se ochlazujeme v místní kašně na náměstí u radnice. Na zápasy zvou ženy v dobových šatech, fotíme se s nimi a dovídáme se, že zde se býci při zápase nezabíjejí. Zápasy začínají v 17 hodin a vstupné je jen 8 Euro pro skupinu, což je pro nás velké lákadlo. Bohužel jsme s tím v časovém plánu nepočítali a tak pokračujeme dál do 16 km vzdáleného skalního městečka Les Baux se skalním hradem nad městečkem (viz obr. 5 Le Baux). Hrad prolézáme, sem vyšlapat na kole byla celkem fuška. Následuje dlouhý sjezd do vinného údolí a opět příkrý kopec, který nás dělí od St. Remy a srazu s autobusem.

Ve sjezdu před městem St. Remy si prohlédneme římský oblouk a mauzoleum Plagnum. Pak už sjedeme do města se známým trhem a rodným domem Nostradama. Je už půl osmé večer, do Avignonu nám zbývá ještě 23 km, většina z nás kola nakládá, někteří však pokračují na kole až do kempu.

Na 22.hodinu svoláváme operativku, hodnotíme dnešní nádhernou 89 km dlouhou etapu s převýšením 400 m, někteří však najeli až 119 km. Zítra nás čeká horská etapa přes známou horu Mont Ventoux s převýšením 1600 m na 21 kilometrech. Vloni zde byl cíl jedné z etap slavného závodu Tour de France. Je to pro mnohé pořádná výzva. Polovina chce jet, polovina se nechá vyvézt autobusem nahoru a pak si vychutná sjezd. Vyhlašujeme soutěž o vrchařskou prémii. Poněvadž lidé si chtějí odpoledne prohlédnout Avignon, měníme původní plán etapy, z Mont Ventoux sjedeme pouze do Saultu, zde kola nalodíme a vrátíme se do Avignonu na prohlídku města. Etapa tak bude mít pouze 42 km. Večerka je už ve 23 hodin.

kromě vybavených elektronickým retardérem"! Možnost výjezdu autobusu na horu jsme samozřejmě ověřovali na několika místech dopředu, vždy byla odpověď kladná. Bohužel o podmínce elektronického retardéru nepadla zmínka. Naše autobusy jim vybaveny bohužel nebyly. Tuto změnu situace musíme rychle vyřešit, protože „vrchaři“ už odjeli. Jeden autobus posíláme zpět na prohlídku Avignonu, vrchaře ale musíme z vrchu poslat zpět do Malaucene k druhému autobusu, který zde bude čekat. Je nám jasné, že první „orly“ už nedoženeme, zkusíme tedy během jízdy také stopovat. Cestou nás předjíždí spousty domácích cyklistů na perfektních „silničkách“. Nakonec Zdeněk asi ve výšce 1400 m stopuje Belgičanku a „orly“ z vrcholu, kde by marně čekali na autobus, posílá zpět (viz obr. 6 Mont Ventoux). Navíc tam počasí není nic moc, je studený vítr, dokonce chvíli padají i kroupy, a také viditelnost není dobrá. Zkrátka je to „větrná“ hora. Zdeněk na mne čeká a po krátkém odpočinku a pivu v restauraci spolu jako poslední ve 14:30 hodin

sjíždíme dolů. Vyhlášení vrchařů proběhne večer na operativce. Dnes jsme tedy ujeli pouze 42 km s převýšením 1600 m a to jen polovina z nás.

Autobusem se vracíme v 17 hodin do Avignonu (někteří vrchaři to zvládli na kole), kde máme v plánu večerní prohlídku města. Celý červenec zde probíhá divadelní festival, je se na co dívat, v ulicích vyhrávají muzikanti, svá čísla předvádějí kejklíři a tanečníci. Skupina z prvního autobusu už je ve městě. My večeríme a v 19 hodin odjíždíme také, parkujeme u městských hradeb a dáváme rozchod. Atmosféra večerního Avignonu je kouzelná, ochutnáváme víno v zahrádkách místních restaurací, sledujeme vystoupení artistů a tanečníků (viz obr. 7 Avignon). Vůbec se nám nechce do kempu.

Na operativce ve 22 hodin vyhlášíme vítěze vrchařské prémie na Mont Ventoux. V mužích je to Ondra s časem 1:58 hod., následuje Lad'a Š. a Lad'a H., v ženách Lucka s časem 2:19 hod., následována Pavlou a Lídou. Opravdu krásné výkony! Toto je naše poslední noc v Avignonu.

7) Ráno balíme stany, nakládáme kola, platíme za 4 noci v kempu 1042 Euro, loučíme se s milou Benediktou (věřím, že se nám podařilo vylepšit pověst Čechů pro další zájezdy), loučíme se s Avignonem a v 8 hodin odjíždíme do města Fontaine-de-Vaucluse. Cestou zastavujeme u supermarketu na dokoupení potravin.

Ve Fontaine-de-Vaucluse vkládáme kola a stoupáme ke zřídlu křišťálové vody, které si prohlížíme. Za příznivých okolností se z malé tůně stává obrovské vířidlo, které stoupne až o 10 metrů a naplní koryto jinak slabého potoka.

Asi v 11 hodin po prohlídce pokračujeme na kole 14 km do města Gordes, kde máme sraz s autobusem. Pavla s Irenou jedou na kolečkových bruslích. V Gordes začíná pršet. Původní 33 km kopcovitý okruh v bizarních skalách „bordies“ zkracujeme na polovinu. Velký dojem v nás zanechává návštěva kláštera Abbey du Semanque s levandulovým polem, knihovnou a obchůdkem, kde se vše točí kolem a vše voní levandulí (viz obr. 8 Abbey du Semanque).

Odtud přes kopečky pokračujeme do Murs, kde nás už vítají autobusy a také sluníčko. V 16 hodin přijíždíme do růžového městečka Roussillon s nádhernými červenými skálami. Představte si naše Adršpachské skály, ale červené a růžové. Rádi platíme vstupné 2 Euro, stojí to za to (viz obr. 9 Roussillon). I následující prohlídka městečka je úchvatná, úzké uličky plné obchůdků se suvenýry, samozřejmě všechny fasády jsou růžové.

Odtud pokračujeme závěrečných 11 km do městečka Apt, kde po dnešních 50 km s 600 m převýšením kola nakládáme a v 18 hodin pospícháme autobusy 120 km do dalšího kempu Municipal le Grand Canyon v městečku La Palud sur Veron. Kemp leží v nadmořské výšce 900 m na severní straně těsně u bájného kaňonu Gordes du Verdon, na jehož prohlídku máme celý zítřejší den.

Do la Palud přijíždíme před devátou večer. Recepční nás už čeká. Při večerní operativce si vybíráme z variant pro zítřejší den – kaňon se dá objet na kole nebo projít pěšky po dnu:

- 21 km pěší trasa po dnu kaňonu s převýšením 500 m
- 25 km malý cyklistický okruh na severní části kaňonu s převýšením 550 m
- 87 km velký cyklistický okruh kolem celo kaňonu s převýšením 1700 m.

Pro trasu c) se hlásí pouze Eva, Lucka, Majka, Tomáš P. a Ondra, ostatní se dělí zhruba napůl mezi variantu a) a b). Někteří také zůstanou prostě v kempu a udělají si vlastní program.

8) Dnes je středa 7. července, zlatý hřeb naší cesty, kaňon Gordes du Verdon. Je zamračeno, pěší varianta odjíždí autobusem v 8 hodin, cyklo okruhy startují v 9 hodin přímo z kempu.

Zúčastňují se pěší túry. Autobus nás veze 7,5 km na parkoviště Point Sublime, odkud vede úzká asfaltka dolů ke kaňonu, ale vjezd je povolen pouze vozidlům do délky 7 m. Scházíme proto 2 km pěšky a 9 hodin stojíme na startu Martelovy cesty (tur. značka GR 4).

Velký kaňon řeky Verdon patří mezi nejvelkolepější přírodní výtvořky v Evropě. Příkré stěny dosahují hloubky 200 až 700 m. Samotná kaňonovitá část je dlouhá 25 km. Spodní šíře kolísá od 8 do 90 m, v horní části je široký 200 m až 1,5 km. Sentier Martel, Martelova stezka zpřístupňuje nejkrásnější partii kaňonu i samotné dno. Je pojmenována po geologovi E. A. Martelovi, který začal jako první systematicky prozkoumávat dno

kaňonu.

Po Martelově značce jdeme chodníčkem po dnu kaňonu po proudu řeky Verdon, procházíme 700 m dlouhý tunel, kde jsou nutné baterky. Začíná mírně pršet, ale ohromné stěny kaňonu jsou místy v převisu, takže drobný déšť cítíme jen částečně a alespoň není takové vedro. Zespondu můžeme vidět na horních okrajích kaňonu několik vyhlídkových teras (Belvédères) pro motorová vozidla a cyklisty, které jistě nabízejí našim kolegům, kteří zvolili pro dnešní den cyklotrasu, úžasné pohledy na dno kaňonu, ale i panoramatický pohled do jeho okolí. Právě z těchto teras si nejlépe uvědomíte hloubku a mohutnost kaňonu (viz obr. 10 Gordes du Verdon).

Překonáváme také dlouhé žebříky a nakonec po 13 km vystoupáme 400 výškových metrů k chatě Challet de la Maline. Je 15 hodin a začíná bouřka, dáváme si na chatě pivo a vynikající kapucino a čekáme až bouřka skončí. Chceme zavolat autobus, ať pro nás přijede, ale není tu signál. Navíc by se tu zřejmě ani neotočil, cesta u chaty je úzká a parkoviště malé. Z chaty jede také podle místního řádu místní autobus, ale až později a to už budeme dávno v kempu.

Po dešti scházíme po asfaltce směrem La Palud. Cestou však signál naskakuje a Standa s autobusem přijíždí po 20 minutách, otáčí se na vhodném místě u jedné serpentiny a my nasedáme. Ušli jsme celkem asi 15 km a o půl páté jsme v kempu. Vítá nás příjemná recepční, platíme za 2 noci 334 Euro a dáváme ji ochutnat slivovici. Kolegové z malého cyklo okruhu přijeli už o půl třetí, z velkého se vrací všichni v pořádku po 17 hodině.

Na večerní operativce postupně zástupce každé trasy sděluje své dojmy a přesto, že počasí nebylo nejlepší, všem se trasa vydařila včetně našich hrdinů na dlouhé cyklotrase. Ti si opravdu mákli, ujeli oněch 87 km s převýšením 1700 m.

Po operativce začíná kapat, tak se uchylujeme s kytarou a vínem pod stříšku umývárny. Začíná nás okukovat skupina mladých zvědavců. Jak se říká „Náhoda přeje připraveným“. Věra ve Zdeňkovém autobusu využívala čas přesunů autobusem k seznámení kolegů nejen s francouzskou historií, památkami a kulturou, ale naučila je také francouzsky několik písniček, např. „Pont Avignon“. Francouzští zvědavci patří k nějakému výcvikovému kurzu studentů. Věra se Zdeňkem si všimají jejich zájmu a začínají zpívat naučené francouzské písničky, což následně přiláká celý snad 25-členný kurz studentů včetně vedoucích. Rázem je z toho mezinárodní přátelský večírek včetně tanečků. Bohužel ve 23 hodin začíná noční klid, který obě dvě strany respektujeme.

9) Ráno prší, posunujeme start etapy na 9 hodinu. Počasí se však umoudřilo ještě před devátou, balíme mokré stany a vyrážíme na 17 km mírný sjezd přes křižovatku u městečka Moustiers-St. Marie k jezeru Lac de St. Croix s nádhernou zelenou vodou, kde zastavujeme a koupeme se. Pak pokračujeme ještě podél jezera na jeho konec, kde před stoupáním kola nakládáme (po několikadenní praxi tříčlennému týmu nakladačů kol v každém autobusu trvá naložení všech kol od 10 do 20 minut – výborný výkon) a jedeme asi 70 km na jih do městečka Le Cannet des Maures.

Cestou zastavujeme v městečku Vidaunan u supermarketu. Kdo má případný strach z tak velkého počtu lidí na cyklozájezd, tak tu se projevuje snad jediná citelná nevýhoda tohoto počtu, kterou jsme postřehli. Když totiž dáte rozchod na půl hodinu, lidé přijdou sice včas, ale jedna ženská koupila ono, druhá si ještě odběhne to koupit také, atd. a je z toho dalších 20 minut.

V městečku Le Cannet des Maures kolem 14 hodiny kola za pěkného počasí vykládáme, čeká nás 10 km rovinka do Confaronu a pak 50 km dlouhý přejezd pohorí Masif de Matres s korkovými lesy do kempu La Pinede v letovisku Port-Grimaud nedaleko Středozemního moře. Letovisko leží 11 km od proslaveného Saint-Tropez, kde kempy bohužel přímo nejsou. Sraz s autobusy je až v kempu, protože po našich úzkých cestách s námi jet nemohou.

Do Confaronu je to orientačně náročné, takže se držíme pohromadě. Jarmile střílí nějaký kluk balón pod kolo a padá, je trochu podřená. To byla snad jediná nehoda na našem putování. (Zaklepu!)

Před prvním kopcem ale, jako když střílí či snad ucítí moře, peleton se trhá a skupiny „hoňáků“ nasadí jak o život. Cesta nás vede do lesa, je vedro a hned prvnímu kopci ze 180 na 535 m jsme všichni po absolvování neřekli jinak než „k... kopec“ (viz obr. 11 Masif de Matres). Podobných sice už menších „lupanců“ nás čeká ještě několik. Jsme v korkovém lese, kde kmeny s asi 7 cm kůrou jsou místy ze spodu po sklizni korku obnaženy. Projíždíme i vyhořelý les, kde všude vidíme jen pahýly ohořelých kmenů po lesním požárech, které jsou pro tuto krajinu v období letního sucha velkým nebezpečím.

Projíždíme historický Grimaud s hradem a v 18 hodin už jsme v kempu La Pinede v Port-Grimaudu. Všichni jsou už zabydleni, neboť naše překladatelky Lenka, Tereza a Kristýna, které jely tuto část autobusem, už vše potřebné zařídily.

Kromě překladatelek, bez kterých bychom se ve Francii neobešli, a funkce nakladačů kol, která už byla zmíněna, neměně důležitá je také funkce nakladačů bagáže, vždy dva borci pro autobus, dále Dáša s Ivou ve funkci „odpadkáře“, které vždy v kempu rozmístí velké igelitové pytlíky na odpadky, aby byl všude pořádek. Zmínit je třeba také lékaře Honzu, funkci „servismanů“ kol a funkci „dobíječe“ ledničky pivity, kterou perfektně zastává Pepa K.

Na operativce domlouváme zítřejší volný den s návštěvou Sait-Tropez. Dáváme si sraz ve 12 hodin u proslulé četnické stanice na společné foto. Večer popíjíme tak jako už několik večerů dobré francouzské červené víno, které lze nakoupit v supermarketech v 5ti litrových kanystrech za několik Euro. Dnes jsme ujeli 86 km s převýšením 800 m.

10) Volný den, zní to po týdnu na kole báječně, ale je to zasloužený odpočinek. Každý strávíme den individuálně, pevným bodem je pouze sraz v pravé poledne u četnické stanice. Z kempu odjíždíme převážně na kole do Saint Tropez, je to asi 11 km, závěr podél mořského zálivu vede po nepříjemně rušné komunikaci. Lenka s Honzou jedou lodí. Všichni si prohlížíme Saint-Tropez a fotíme.

U četnické stanice se opravdu v poledne scházíme a děláme hromadnou fotku (viz obr. 12 Saint-Tropez). Stanice je jinak stará opuštěná budova na malém náměstíčku, u které se ale fotí stále někdo. Jako teď my. Po focení si někteří dopřáváme oběd v restauraci na přístavní promenádě nedaleko zakotvených milionářských jachet a potom trávíme odpoledne na pláži v zálivu. Čeká nás poslední noc ve Francii, ta další bude už v italských Benátkách. Doplnujeme zásoby vína. Dnes jsme ujeli poslední kilometry na kole, do Saint-Tropez a zpět 22 km.

Na operativce večer rozdáváme účastnické listy s ujetými kilometry a převýšením.

11) Ráno balíme stany, platíme kemp (483 Euro za 2 noci) a v 8 hodin se vydáváme autobusy k domovu po dálnici přes francouzskou a italskou Rivieru až do Mestre u Benátek, kde nocujeme v kempu Venezia. Do kempu přijíždíme kolem 19 hodiny, protože nám trochu trvalo, než jsme se trefili. Je to zatím nejdražší kemp, platíme 427 Euro za jednu noc. Kousek od vchodu do kempu je však zastávka autobusů městské dopravy a za 1 Euro je to pár zastávkách do Benátek. Lístky lze dostat přímo na recepci v kempu včetně plánku Benátek.

Využíváme toho, rychle stavíme stany a večeríme, a ve

21 hodin vyrážíme místním busem na večerní prohlídku Benátek. Z konečné autobusu jdeme do centra na náměstí Saint Marco pěšky síti úzkých benátských uliček, postupně se stmívá, na náměstí přicházíme za úplné tmy. Zpět pak jedeme lodí za 5 Euro po kanále La Grande, z něhož jsou nasvěceny benátské domy opravdu úžasné!

Do kempu se vracíme autobusem ve 23:40 hodin (poslední bus jede 0:40).

12) A toto už je poslední den našeho zájezdu, je neděle 11. července. Z Mestre odjíždíme už v 7 hodin ráno a pokračujeme po dálnici přes Villach do Vídně, kde odbočíme na Mikulov. Zde se zastavujeme kolem 19-té hodiny na večeři a točené pivo. V Brně vysazujeme letohradskou skupinu, ve Vyškově pak partu z Drysic a ve 22 hodin jsme opět doma Přerově.

Co říct na závěr. Autobusem jsme ujeli kolem 4 200 km, na kole až 658 km s převýšením až 5 850 m, vypili jsme 50 kartonů plechovkových piv. Doprava, poplatky, kempy, hotel, pojištění a symbol zájezdu v podobě stuhy s nápisem Provence 2004 v barvě levandule nás každého přišly na 5 600 Kč. Počasí nám myslím přálo, měli jsme pohodové řidiče Standu, Martina a Stáňu. S mapami (6 map IGN s měřítkem 1:100 000 a přehlednou mapu Michelin celé Provence 1:250 000) jsme byli spokojeni. DVD ze zájezdu připravil Petr B. a obrázky na CD zpracoval Tomáš.

Ve všech utkvěla vůně levandul, zvuk cikád, pohled na ohromné stěny kaňonu Verdon a kouzelná večerní atmosféra v Avignonu. A všichni jsme se v pořádku vrátili domů a už se mnozí z nás těší letos do Bretaně a zámeků na Loiře.

Tomáš Beránek